

Rafaela Melinte

Patimi înălțătoare

-roman-

Editura Genius
București, 2020

SFÂRȘIT

CUPRINS:

Încrederea în inimă/ 5

1.Flavia/ 9

2.Augustin/ 16

3.Doina/ 25

4.Flavia/ 31

5.Augustin/ 39

6.Doina/ 45

7.Flavia/ 52

8.Augustin/ 82

9.Doina/ 91

10.Flavia/ 97

11.Augustin/ 108

12.Doina/ 117

13.Flavia/ 127

14.Augustin/ 151

15.Doina/ 158

16. Scrisoare pentru cititori de la Flavia/ 162

17. Scrisoare către cititori de la Augustin/ 164

18. Scrisoare către cititori de la Doina/ 165

1. FLAVIA

Eu sunt Flavia și în permanență am considerat că m-am născut sub o stea norocoasă. Din însăși atitudinea mea a reieșit faptul că mereu am știut că sunt diferită de ceilalți, nu neapărat în sensul de superioară, ci pur și simplu... specială. Mă gândesc că totuși aceasta este boala generației mele: cu toții ne credem altfel și avem pretenția să obținem ceea ce e mai bun de la viață. Doar că eu întotdeauna chiar am ieșit în evidență cu ceva. În copilărie pictam de nenumărate ori Calea Lactee, adoptam câini de care aveam grijă în secret în spatele blocului (toți aveau nume de râuri europene: Sena, Tamisa, Volga) și îmi doream încă de pe atunci să îmi deschid propria afacere. În adolescență eram foarte pasionată de trupa de teatru a liceului, pe care o înfiinșasem din proprie inițiativă. În facultate mă amestecam în diverse mișcări activiste și ajunsesem inclusiv să fiu invitată în platourile unor televiziuni faimoase pentru a dezbate câte o temă existențială alături de alți tineri "neînțeleși". Poate că ceea ce făceam nu erau neapărat lucruri ieșite din comun, ci pur și simplu chestiuni în care ceilalți nu aveau curajul să se implice. Cert e că și dacă m-aș fi chinuit, tot nu aș fi reușit să trec neobservată. Și sincer? Acest lucru nu mă deranja absolut deloc...

Copilăria mi-a fost marcată de divorțul părinților pe când aveam numai vreo patru anișori. A fost ca un război rece. Tata a plecat în străinătate și nu s-a mai întors niciodată. Nu numai că nu s-a interesat de creșterea și educația mea deloc, dar câțiva ani nu am știut nimic de el. Deși probabil a avut motivele lui, am rămas cu senzația că nu m-a dorit și că nu i-a păsat de mine, ceea ce nu era departe de adevăr dacă

ne raportăm la standardele iubirii necondiționate. Câțiva ani mai târziu am aflat că și-a refăcut viața și că deși își investea absolut toate resursele în copiii din a doua căsătorie, susținea că amintirea mea îl chinuia. Am reluat legătura cu el în timpul preadolescenței, dar a dat imediat înapoi când i-am solicitat un minim ajutor financiar. Pentru el era o presiune în plus pe lângă noile obligații pe care și le crease, așa că, după ce îmi dăduse impresia că deveniserăm cât de cât apropiați, a dispărut din nou pentru câțiva ani. Legătura se dovedise a fi inconsistentă și mi-a afectat foarte mult încrederea în mine. Ajunsesem inconștient la concluzia că nu merit să fiu iubită fiindcă am fost sacrificată de dragul altora. De aici și nevoia stringentă de a ieși în evidență. Tânjeam după atenția și aprobarea celor din jur, astfel speram să compensez nedreptatea de a nu fi avut aceste lucruri de la tatăl meu.

Mamei nu i-a fost ușor să mă crească singură. În primul rând, a trebuit să înfrunte ironiile pe care le auzea la acea vreme legate de statutul ei de divorțată. În timp, toți cei care au răs de ea au ajuns în aceeași situație. Erau anii când cuplurile începeau să se destrame dacă relațiile nu mai mergeau, fiindcă în sfârșit se puneă preț mai degrabă pe bunăstarea interioară decât pe "onoare".

Nu se descurca de una singură așa că mulți ani au ajutat-o bunicii mei. Au fost timpuri grele, dar am răzbit cu toții până la urmă. Slavă Domnului, nu mi-a lipsit nimic, doar că ea era extrem de ocupată. Nu reușeam să petrecem suficient de mult timp împreună. Muncea mult, iar când venea acasă nu mai avea energie să facă lecții cu mine sau să ne jucăm.

Fiind mai severă, stăteam mereu cu frica să nu greșesc. În afara școlii, mă înscrișese la activități sportive și la lecții de limbi străine. În familia mea se puneă foarte mult accent pe educație.

Neavând parte de afecțiunea pe care mi-o doream, m-am transformat într-o ființă rebelă care avea tot timpul ceva de demonstrat și de vociferat. Mi se părea că totul pe lumea

aceasta era aberant. Adesea mă cufundam în reverii din care îmi era foarte greu să mai ies. Învățasem să fug de realitate sistematic.

Odată cu intrarea în adolescență au apărut și primele himere legate de iubire. Deși aveam numai doisprezece-treisprezece ani... puneam ochii pe câte un elev mai mare sau uneori chiar pe un profesor... și începeam să îl idolatrizez: dimineața mă trezeam cu imaginea lui în minte, în timpul cursurilor îmi zburau gândurile la el, în drum spre casă, în tramvai, îmi imaginam că e lângă mine și că mă prețuiește, serile mă întrebam ce face, nopțile mă culcam rugându-mă să îl vizez.

Era refugiul meu, chiar dacă reciproca nu se adevăra, deși mie îmi plăcea să cred că și ei mă simpatizau. Probabil că se simțeau flatați de atenția ce venea din partea mea, pentru că oricât încercam să îmi ascund sentimentele, la un moment dat tot mă dădeam de gol. Deveneam extrem de radioasă în prezența celor la care aveam "bucurii". Acest lucru era imposibil de negat.

Idilele de acest fel durau câteva luni bune. Apoi se întâmpla ceva, iar cel vizat dispărea din peisaj: ori se transfera, ori mă mutam eu, ori venea vacanța... Atunci trebuia să găsec o nouă iubire platonice. Partea frumoasă era că toate aceste fantezii mă inspirau să scriu versuri frumoase. Aveam și câteva prietene pe care le înnebunisem cu zeci de relatări și descrieri în jurul aceluiași și aceluiași subiect. Resimțeam o energie fascinantă în timpul adorării unui personaj masculin care se afla negreșit la o oarecare distanță de mine: fie ca vârstă, fie ca spațiu, fie ca rol în societate. Erau total indisponibili.

Spre finalul liceului am avut două relații propriu-zise, evident cu indivizi mult mai în vârstă decât mine. Eu, inconștient, căutam partea protectoare paternă, iar ei căutau validare din partea unei femei mai tinere. Aceste experiențe mi-au provocat noi răni; primul prieten m-a părăsit după șase luni de relație fără nicio explicație, iar celălalt m-a deter-

minat să îl părăsesc eu. În prezența mea devenea violent. Mă cam învârteam în loc. Se iveau noi contexte în care să mă simt abandonată sau neapreciată la justa mea valoare.

Au venit și anii facultății. Fără a avea o pasiune pentru vreo disciplină școlară, rezultatele mele academice au fost întotdeauna satisfăcătoare. Viața de studentă trebuia să mă facă, practic, mai încrezătoare. La urma urmei eram tânără, mi se spunea că sunt atrăgătoare și inteligentă. Totuși, încrederea în mine rămânea în continuare foarte scăzută.

Nu duceam lipsă de prieteni. În liceu jucam rolul unui fel de clown al clasei. Îi făceam pe toți să râdă, dar noaptea eu eram cea care ofta. Apoi, în anii ce au urmat, mi-am făcut o gașcă de fete cu care ieșeam la cafenele și petreceri, când nu mă aflam la cursuri sau în sesiune. Aveam discuții interminabile în care încercam să găsim soluții despre cum să ne organizăm viitorul sau pur și simplu ne sprijineam una pe cealaltă în diverse încercări.

Cu timpul mă transformasem într-o tânără destul de tristă, foarte slabă și vizibil neîncrezătoare în forțele proprii. Bărbații mă admirau sută la sută, însă nu îmi dădeam seama dacă pentru exotismul meu sau din cauză că emanam vulnerabilitate.

Într-o bună zi cineva a pus ochii pe mine la modul pasional. El a zis că a fost dragoste la prima vedere. Eu însă am fost sceptică în privința lui la început, pentru că arăta foarte bine și multe domnișoare se cam interesau de el. Întotdeauna m-am ferit de acest gen de bărbat. Omul respectiv mi-a schimbat viața. Dar nu neapărat în bine...

M-a convins de la primele întâlniri că interesul lui pentru mine e pur. Părea de-a dreptul fascinat de prezența mea. Și iată-mă îndrăgostită până peste urechi. A reușit să mă cucerească cu trup și suflet. Cu câțiva ani buni mai mare decât mine, cu ochi căprui dulci, ușor ștrengari, era o persoană care emana căldura de care eu aveam atâta nevoie. În plus, de fiecare dată când deschidea gura era fie ca să îmi facă

un compliment, fie ca să mă încurajeze. Nu este bogat, dar are un rafinament înnăscut. Apreciază mâncarea gustoasă, muzica clasică și locurile frumoase. De când l-am cunoscut m-am simțit atrasă spre altă dimensiune, în care, în sfârșit sunt recompensată cu o porție de iubire așa de dorită de mine și de care am fost lipsită din plin.

Există totuși două probleme. Augustin, așa îl cheamă, locuiește în alt oraș, așa că ne vedem doar de câteva ori pe lună, deci sunt într-o relație la distanță, pentru o vreme cel puțin. A doua problemă este că... e căsătorit și are și doi copii, dar mi-a spus că ar vrea să divorțeze în curând. Inițial l-am crezut orbește. Nicio clipă nu m-am îndoit de sinceritatea lui. Am căzut deja prizonieră în brațele sale vânjoase, că doar acolo regăsesc confortul, acceptarea și protecția după care tânjesc cu atâta sete.

Totuși, mai demult, la scurt timp după ce ne cunoscuserăm, a existat o perioadă în care nu m-a contactat preț de trei săptămâni. Eu refuzasem să concep că am fost doar o aventură pentru el. Între noi fusese pasiune și iubire, speranță, lumină, intimitate fizică și sufletească. Ceva care nu putea fi contestat. Nu mi-am pierdut cumpătul, însă eram îngrijorată, așa că l-am sunat, dar nu a răspuns. I-am lăsat un mesaj în căsuța vocală. În tot acest timp eu mă întâlneam cu el doar în lumea viselor. Seara, înainte de culcare, îmi imaginaam cum călătorim, cum dansăm, cum ne admiră lumea că suntem cuplul ideal. Doar această consolă virtuală mă mai ținea în picioare. Cunoscuții îmi spuneau că doar se folosise de mine, că sigur căsnicia nu îi nu era pe butuci, așa cum declarase, că nu am însemnat nimic pentru el, dar în adâncul ființei mele eu știam că am fost femeia specială din viața lui, în ciuda aparențelor. Și iată că într-o seară ploioasă și rece de toamnă... în sfârșit, m-a contactat pe e-mail. S-a scuzat spunând că a fost foarte ocupat cu anumite probleme de serviciu și mi-a promis că va veni să mă vadă în curând. Acel curând a fost abia peste câteva luni, nu ne-am văzut mult timp, dar

măcar mă suna zilnic. Pentru mine telefoanele respective însemnau totul, căci mă distrăgeau de la rutina tracasantă. Mă obișnuisem cu firimituri. Tot erau mai bune decât nimic. Existau și alți pretendenți, care mi-ar fi pus lumea la picioare, dar eu nu aveam ochi decât pentru el.

Mi-am pierdut pofta de viață de curând, când Augustin mi-a spus că a hotărât să rămână cu soția de dragul fiilor săi, dar că dorește să ne continuăm relația. Am crezut că nu aud bine. Din păcate, am căpătat o dependență destul de mare față de el. Nu îmi concep viața fără prezența lui, fara să mă mai sune, fără să ne trimitem mesaje, fără să ne mai vedem. Simpla idee mă face să mă sufoc. În plus, acest lucru înseamnă să mă întorc la vechea existență searbădă unde nu pâlpaie nicio scânteie de lumină. Nu înțeleg. Ce mariaj poate să aibă din moment ce zi de zi vorbește cu mine? Apoi, de ce să nu recunosc... orgoliul își spune cuvântul. Îmi zice că sunt unică, mă asigură că deși a călătorit în foarte multe țări, iar standardele sale sunt înalte, frumusețea chipului meu nu se compară cu a niciuneia dintre femeile întâlnite de-a lungul anilor. Cui nu îi place să audă așa ceva? Mai ales când încrederea în propria imagine e la pământ din cauza altor factori externi ce lucrează împotriva mea, adică sumbra realitate, dovada în sine că nu sunt sau cel puțin nu mă simt cu adevărat importantă pentru nimeni altcineva... Am nevoie să contracarez acei curenți întunecați din jurul meu, fricile, nemilosul neant, răceala care mă sugrumă. Doar el m-a ridicat în al nouălea cer, cum o să merg mai departe de una singură? Nu... nu pot.

Am hotărât să lupt pentru iubire. Nu mă consider cu nimic vinovată, că doar intenția mea nu a fost să despart doi oameni. Mi-a prezentat o altă versiune la început: că se afla pe punctul de a divorța înainte să mă cunoască. Dacă mi-ar fi spus că e fericit și că o iubește, mi-aș fi văzut liniștită de drum, conform principiilor mele. Dar dacă ea dorește să se mintă în continuare, nu are decât. În momentul când se vor afla la tribunal, nu eu voi fi motivul. O căsătorie nu are cum

să funcționeze dacă soții rămân acolo doar pentru "binele" copiilor. Știu că eu sunt cea pe care Augustin o iubește. Din acest motiv nici nu vrea să renunțe la relația noastră, chiar dacă teoretic s-a "întors" la Doina. Sentimentele lui îmi pun toată ființa în mișcare. Cât de tare aș putea să mă înșel? Sunt convinsă că multe femei mă înțeleg. Problema e că nu doresc să fiu a doua... Îl vreau doar pentru mine.

2.

AUGUSTIN

Legătura cu Flavia s-a încheiat din ce în ce mai mult în ultimii ani. Am datoria să fiu un tată excelent, însă nu mă simt împlinit ca bărbat în mariajul meu. Doina este o gospodină desăvârșită: are grijă de copii, gătește extraordinar, casa e întotdeauna primitoare și curată... Numai că ea nu crede în talentele mele, mai ales când vine vorba de afaceri fiindcă uneori am nevoie să mă finanțeze cu banii din moștenirea ei până reușesc să pun totul pe picioare. Ar vrea să vadă rezultate pe loc, deși i-am explicat că o investiție se recuperează în câțiva ani. La nivel fizic nu avem acea legătură unică... Nu neapărat pentru că s-a cam îngreșat după cele două sarcini, ci mai ales din cauza faptului că ea nu a fost niciodată o ființă senzuală și pasională. Nu, nu e ușor să crești doi copii, dar fiind bărbat, nu mi se poate răpi pur și simplu dreptul la frumusețe, patos, masculinitate, afecțiune... doar pentru că am semnat un act.

Eram tânăr când ne-am cunoscut. Frecventam cursurile aceleiași facultăți, totul a început de la o legătură de prietenie. Treptat, mi-am dat seama că ea chiar ține la mine. Mi-am spus că e fată de treabă, de casă, de familie bună. Adică exact așa cum trebuia să fie o soție și o mamă de copii. Nu aveam cum să știu că situația se va vedea altfel după cincisprezece ani împreună. Băieții mei s-au născut la doi ani diferență unul de celălalt, iar eu i-am propus Doinei să renunțe la serviciu ca să se dedice în exclusivitate familiei. Am tot respectul pentru ea, dar sunt îndrăgostit de altcineva. Nu sunt un om rău. Nu am avut niciodată intenția să îi fiu infidel,

ci efectiv așa s-a nimerit. Poate că inconștient tânjeam după atenție și afecțiune. Ea nu are ochi decât pentru copii. Spune mereu că e ocupată. O cred. Nu vreau să demonstrez că am dreptate, nici să mă justific. Știu că indiferent de situație nu e frumos să o mint. Nu sunt corect nici cu cealaltă. Ce-ar trebui să fac? Sunt doi copii la mijloc. Uneori nu pot să dorm, realizez că acest triumfi nu are cum să dureze la nesfârșit. Îmi e imposibil să aleg. Dacă rămân cu Doina, am să mă complac în acel gen de căsnicie în care cei doi soți ajung să facă dragoste de două ori pe an. Copiii cresc, își vor vedea de destinele lor, iar eu mă voi trezi la bătrânețe lângă o tovarășă de drum, nu lângă o parteneră a inimii. Dacă o aleg pe Flavia, risc să pierd totul. Doina mă va considera dușman pe viață și va întoarce toată familia împotriva mea. Deja sunt stresat că într-o zi ar putea să afle de relația mea extraconjugală. Oricând pot fi văzut de una din cunoștințele noastre, oricând mă pot da singur de gol. Femeile simt aceste lucruri. Ea sigur nu mă va putea ierta. S-ar simți trădată și folosită. Nu vreau să o rănesc sub nicio formă.

Pe de altă parte, Flavia a început să pună din ce în ce mai multă presiune asupra mea. Am greșit când la începutul relației, din prea mult entuziasm, i-am dat speranțe false. I-am promis oarecum că în viitorul apropiat mă voi despărți de Doina și voi rămâne cu ea. Atunci chiar am crezut în ceea ce spuneam. Apoi, la o analiză mai aprofundată, mi-am dat seama că mișcarea nu e chiar atât de simplu de făcut. În primul rând, din punct de vedere financiar se presupune că trebuie să cumpăr o a doua casă. Eu abia mă descurc cu cheltuielile pe care le am acum. Apoi am luat în calcul și posibilitatea unui al treilea copil. Flavia sigur o să vrea să devină mamă la un moment dat. Dar cum aș putea să mă gândesc așa departe, când eu nu îmi pot imagina momentul plecării mele de lângă copiii pe care îi am deja?

Ieri seară am ajuns târziu acasă și i-am privit dormind. Erau atât de inocenți... Mi-au dat lacrimile. Ce vină au

ei în toată povestea asta? Cum o să le spun că eu și mama lor urmează să divorțăm? Parcă îi văd trăgând de mine să rămân, iar imaginea respectivă îmi sfâșie sufletul. Nu, nu aș suporta sentimentul de vinovăție. Ar fi curat abandon. Poate că față de Doina aș avea mai puține remușcări, dar nu aș putea să îmi rănesc fiii. Flavia trebuie să înțeleagă acest lucru. Dar nu știu cum să gestionez situația. Nici ea nu merită să fie pe locul doi. Este de o frumusețe răpitoare. O mulțără cu un corp de nota zece. Niște ochi verzui, migdalați, păr lung și creț, năsuc cârn, buze cărnoase, pomeți ridicați. Fund bombat, talie subțire, picioare interminabile și sâni mărișori. O spun fără să exagerez: este perfecțiunea întruchipată, o adevărată câștigătoare a loteriei genetice. Dar nu numai corpul mă fascinează la ea. Este foarte afectuoasă, feminină, dulce, grațioasă. Are un umor copilăresc și o inteligență aparte. Dar ceea ce o face de nerefuzat este faptul că are efectiv nevoie de mine. O simt în fiecare bătaie a inimii ei, o ador cu fiecare privire, iar viața noastră intimă este fabuloasă. Da, sunt dependent de ea. Nu pot și nici nu vreau să renunț la legătura specială dintre noi. Pe de altă parte nu mi-o imaginez în postura de soție. Nu o pun să gătească pentru mine, e plăcerea mea să o invit la restaurant. Este o vegetariană convinsă. Nu se atinge de pâine și de dulciuri. Merge la pilates și la yoga. Are în permanență în poșetă uleiuri cu care îmi face masaj. Se îmbracă în rochițe scurte, mulate, poartă tocuri înalte, e mereu machiată cu gust, coafată ca la carte, înmiresmată cu cele mai rafinate parfumuri. Alege întotdeauna firme care nu testează pe animale. Este o ființă de o empatie extraordinară. Dar oare aș vedea-o așa și după zece ani de relație exclusivă? Dacă se dovedește a fi nemulțumită și cicălitoare ca toate soțiile?

Iubirea clandestină durează deja de câțiva ani. E timpul să iau o hotărâre. Inima spune ceva, dar mintea îmi dictează opusul. Trăiesc într-un conflict în care părți din mine se confruntă zi și noapte, iar eu nu pot să le împac. Să renunț

la viața mea duplicitară ar însemna să mă simt incomplet. Îmi dau seama că sunt egoist, dar sper ca lucrurile să se regleze de la sine într-un fel sau altul. Deocamdată o să aștept.

Mă gândesc mereu la Flavia. Relația a devenit din ce în ce mai strânsă, mai ales că i-am închiriat o garsonieră, ca să fie independentă de familia ei. Nu prea se mai înțelege cu rudele de când am devenit un cuplu, așa că e mai bine să avem un loc al nostru. I-am cumpărat și o pisică siameză menită să îi aline nopțile de singurătate de care se plânge așa de mult. Probabil că îi este greu să se trezească fără mine, dar și mie îmi este îngrozitor de greu să mă trezesc lângă o femeie care nu este ea.

O vizitez în week-end, o dată la două-trei săptămâni și petrecem cea mai mare parte a timpului în casă. Nu ne mai săturăm unul de celălalt. O copleșesc cu cadouri, în general haine, știu că îi plac, trebuie să compensez cumva absența mea. Îmi place să vorbesc cu ea, deși în final ajungem mai mereu la certuri pentru că tot așteaptă să îi dau vestea cea mare, că divorțez și putem fi împreună oficial. Totuși, nu numai că nu pot aduce vorba despre subiectul arzător în situația în care sunt, dar mai fac și tot posibilul ca să îl evit. Când mă încolțește, îi promit că voi găsi o soluție și o îndemn să mai aibă puțină răbdare. De fapt, nu am o soluție și mă simt îngrozitor de presat de timp.

-În zilele în care nu ești lângă mine parcă cineva rupe o bucată din sufletul meu. Mă reintegrez cu greu în adevărata realitate, adică aceea în care tu nu faci parte din viața mea cotidiană, îmi spune.

-Bine, dar trebuie să găsești o soluție să fii fericită indiferent dacă eu sunt prin preajmă sau nu.

-Glumești! Știu unde bați. Stai liniștit, nu sunt genul de tipă fără personalitate și preocupări, a cărei existență se învârte în jurul unui bărbat. Dar asta nu înseamnă că te pot aștepta la nesfârșit.

-Atunci încearcă să faci ceea ce consideri că e mai bine